

Godt
KLÆDT PÅ

Viborg Stiftsbog 2016

»Klædt godt på«
Viborg Stiftsbog 2016

Udgivet af:
Viborg Stift
Domstræde 1 · 8800 Viborg
Tlf. 8662 0911
www.viborgstift.dk

Redaktion:
Ole Blume
Henning Kjær Thomsen

Layout & tryk:
Videbæk Bogtrykkeri A·S

Forside:
Vagtskifte i Kølkær Menighedsråd
Foto: Gitte Volsmann

ISBN: 978-87-989706-1-3

» Tak og velkommen « af Henrik Stubkjær	5
» Lad glæden være grundtonen « af Hanne Baltzer	7
» Samspil mellem sogn, provsti og stift « af Henrik Stubkjær	11
» Regler og poster i et menighedsråd « af Bodil Abildgaard	19
» Menighedsrådet og de ansatte « af Kirsten Lund	23
» Kirkens maskinrum « af Ole Blume	27
» Kirken på landet « af Birgitte Graakjær Hjort og Hasse Neldeberg Jørgensen	39
» Tillykke med valget « af Søren Abildgaard	47
» Rådgivning, kurser og inspiration «	48
» En Luthersk menighed « af Henning Kjær Thomsen	51
» Menighedsrådsvalg 2016 «	57
Vejviser Viborg Stift 2016	
Stiftsøvrigheden / Stiftsrådet	59
Stiftsadministrationen	60
Stiftskonsulenterne	62
Provstierne	63
Stiftsudvalgene	65
Stiftskort	67

Tak og velkommen

Af biskop Henrik Stubkjær

Det er adventstid, og det er skiftetid i menighedsrådene i sognene rundt i landet. Med adventstidens forventning og håb som fortegn skal der lyde en stor tak både til alle jer, der træder ud af menighedsrådene og til alle jer, der nu træder ind i menighedsrådene.

Nye menighedsråd begynder med adventstidens forventning og håb!

1. søndag i advent er det skiftedag hos landets menighedsråd. De gamle menighedsråd takker af og giver stafetten videre til de nye menighedsråd.

Hvert fjerde år er dette skifte foregået, siden menighedsrådsloven blev vedtaget i 1903. Overdragelsen sker altså ved overgangen til et nyt kirkeår.

De nye menighedsråd træder til samtidig med, at vi går ind i adventstiden. Det er der en god symbolik i.

Det nye kirkeår begynder med advent. Den liturgiske farve er violet, og symboliserer bod og eftertænksomhed, forventning og håb. Gives der nogen bedre begyndelse end det at begynde i eftertænksomhed og med håb?

Vi er alle fyldt af forventning til begivenhederne i den kommende jul, og denne forventning må også gerne være overskriften for det kommende menighedsrådsarbejde. For dette arbejde må hele tiden være stemt af det håb, som kom til jord med Guds Søn.

Ja, det er menighedsrådenes opgave – netop at sørge godt for den kirke, der peger frem mod Kristus, og gør det med forventning og håb, omsat i både ord og handling.

Tak til de afgående menighedsråd!

Her skal der lyde en stor TAK til alle jer, som nu slutter en menighedsrådsperiode. Tak fordi I lod jer vælge ind i den række af menighedsrådsmedlemmer, som har båret kirken og menighederne frem til i dag. Sammen med præster, kirke- og kulturmedarbejdere, organister, kordegne, kirketjenere, gravere og kirkegårdsmedarbejdere og et væld af frivillige, har I passet og plejet evangeliets spire rundt i Viborg Stift. I har sikret gode rammer om gudstjenester og menighedsaktiviteter, og I har ansat både præster, provster og biskop.

Jo, I har meget på samvittigheden!

Takken skal gå både til jer, der nu går ud af menighedsrådene, hvoraf adskillige af jer har mange års trofast indsats i bagagen – og til jer, som har sagt ja til endnu en periode.

Tak, at I vil være med til at føre kirken videre og fortsat udvikle den, så den møder mennesker relevant og vedkommende med kirken frisættende og nådefulde budskab.

Og tak, at I vil være med til at føre nye menighedsrådsmedlemmer ind i arbejdet, så de får en fin fornemmelse af traditionens styrke, og får betroet plads, så de kan være med til at føre kirken videre i vores foranderlige kultur.

Velkommen til alle nye menighedsrådsmedlemmer!

Samtidig skal der også lyde et stort og taknemmeligt VELKOMMEN til alle jer, som nu for første gang træder ind i et menighedsråd.

Tak, at I har taget stafetten op, og nu vil være med til at fremme kirkens liv og vækst i jeres sogne. Folkekirken er bygget op fra neden, og derfor har I som menighedsrådsmedlemmer en stor og reel indflydelse på retningen, I som kirke og menighed nu skal bevæge jer i.

I forvalter Danmarks største kulturskat –

nemlig alle vore kirker, sognegårde og kirkegårde.

Og I skal være med til at værne om og forny traditionen, så den også i de kommende år kan føles nærværende og danne ramme om menneskers største glæder og dybeste sorg.

I skal i en fortravlet tid være med til at skabe rum – både helt fysisk og i åndelig forstand – til refleksion over livet, så vi kan høre Guds tiltale: »Også DU er elsket og uendelig værdifuld. Gå ud i din hverdag og del kærligheden med andre!«

Fællesskab

Kirke betyder fællesskab! Et fællesskab, der rækker helt ind i evigheden, og hvor der er plads – også til dem, som ingen andre kan finde plads til.

Vores fællesskaber er under pres, men uden livgivende fællesskaber går vi til grunde. Del jeres drømme og visioner – og inviter rundhåndet ind i de mange fællesskaber, der findes rundt i sognene. Lær af hinanden, og lad altid jeres dagsorden være præget af »udvikling«, og ikke »afvikling«. Vi er sat til at forkynde håb, selv der, hvor alt synes håbløst.

Med adventstidens forventning og håb som fortegn: Velkommen ind i menighedsrådsfællesskabet! ■

Lad glæden være grundtonen

Af journalist Hanne Baltzer

For erhvervskvinde og foredragsholder Gitte Hornshøj fra Herning skal kirken være stedet, hvor man kan føle roen og mærke samhørigheden med sine medmennesker i en travl og til tider uhyggelig verden. Men vel at mærke uden at blive set skævt til eller krydset af.

»Må man ånde i kirken?«, spurgte 4-årige Gitte forsigtigt sin mor, da de endnu en gang var til gudstjeneste i Aulum Kirke. I dag sprællevende og engageret har hun skiftet forsigtigheden ud med frimodighed, holdninger og handlinger, som ofte kommer andre til gode.

Med fra barndommens gade tog hun et kristent værdisæt, og derfor er kirken stadig en del af hendes hverdag – især når musikken spiller, koret synger eller der er koncert. Da er hele den musikalske Familie Hornshøj i deres es. Gittes to børn har også sunget i kirkekor, og ægtefællen Arne gik netop med i menighedsrådet for at sikre en alsidig musikudøvelse i Herning Kirke.

»Jeg bruger kirken, når jeg har tid og lyst. Ofte er søndagen eneste fridag for os, men lå der flere gudstjenester om eftermiddagen el-

ler aftenen, ville vi nok bruge kirken mere. Kirken er forpligtet til at følge med tidsånden. Til at forny sig og åbne op, for vi har brug for kirken i en utryg tid. Jeg kan ikke lide, når det handler om skyld, skam og dårlig samvittighed. For mig er budskabet næstekærlighed og

Foto: Gitte Volsmann

- Vi har brug for kirken i en utryg tid, mener Gitte Hornshøj fra Herning.

“

*Lå der flere
gudstjenester om eftermiddagen
eller aftenen, ville vi nok
bruge kirken mere*

en tryghed i at vide, at der er noget, der er meget større end mig«, siger hun.

Empati engagerer

Gittes forældre havde et motto: »Hvis vi har, har alle«. Man skulle hjælpe hinanden. Den måde at handle på passer godt i kirken, synes hun:

»Her bør vi også hjælpe hinanden, og kirken skal være altfavnende og for alle. Vi skal ikke sortere i, hvem der må komme der, men lukke gæstfrit op. I kirken skal vi kunne sænke skuldrene uden berøringsangst og høre budskabet ind i en nutidig kontekst. Kirkens store opgave er at skabe tryghed og rum til at være. Den skal ikke forkrampe i egen selvtæthed.«

For Gitte er det vigtigt, at de unge lærer kirken at kende, så de også kan se ideen med at lade sig vælge til menighedsrådet og dermed tage et samfundsansvar. Hun er selv aktiv i mange sammenhænge – det er vigtigt: »Menighedsrådet skal gerne afspejle befolknings sammensætningen. Jeg er sikker på, at de unge vil kirken og traditionerne; tænk bare på mylderet i kirken juleaften. Derfor handler det om at anerkende og se de unge. Giver det mening, skal de nok deltage.«

Til sidste blik

Når Gitte Hornshøj får en idé, skal den gerne omsættes hurtigere end præsten kan færdig-

Foto: Gitte Volsmann

- I kirken skal vi kunne sænke skuldrene uden berøringsangst og høre budskabet ind i en nutidig kontekst.

gøre sin prædiken! Hun hørte om de mange opløste ægteskaber, blev indigneret og opfordrede Herning Kirke til at gøre en forebyggende indsats. Det blev til tre meget velbesøgte aftenener under overskriften »Kærlighed til sidste blik«: »Det blev en kæmpe succes. Jeg synes, kirken har et medansvar, når den nu vier ægtepar. Ægteskab er et dagligt arbejde, og hvordan, man arbejder med det i medgang og modgang, har betydning«, tilføjer hun.

Arne kommer ind i stuen. Han nikker, mens Gitte allerede er videre. Hendes klangbund er glæde og et engagement for medmennesket. ■

“

*Kirken må aldrig
isolere sig, men må altid være
på vej ud i samfundet*

Samspil mellem sogn, provsti og stift

Af biskop Henrik Stubbkjær

Sognene er stadig selvstændige størrelser, men vi oplever også en stærk udvikling frem mod et stadig større samarbejde mellem sognene. I det hele taget viser der sig mange nye områder på samarbejde både på sogne-, provsti- og stiftsplan.

For en del år siden var sognene stort set selv-kørende enheder. Hvert sogn havde sin kirke, præst, sit menighedsråd og sin selvstændige økonomi, og de fleste sogne havde også egen skole og lokalt forretningsliv.

Men meget er sket siden da, for kirken må hele tiden tilpasse sig det samfund, vi er en del af. Kirken må aldrig isolere sig, men må altid være på vej ud i samfundet – ud i verden med budskabet om Guds nåde og kærlighed og med invitation til fællesskab og medarbejderskab på realiseringen af livets gave – mennesker til gavn og Gud til ære.

Sognene er stadig selvstændige størrelser, og sognene har stadig deres egen kirke, og præst, som måske er delt med andre sogne, deres egen økonomi og de fleste også egne menighedsråd. Ja, et af de bærende principper i folkekirken er, at den gror fra neden.

Hovedparten af folkekirken økonomi ligger i sognene, og vi arbejder ud fra »Nærhedsprincippet«, hvilket vil sige, at det, som løses bedst på sogneniveau, det løses der.

Men vi har også oplevet en stærk udvikling frem imod et stadig større samarbejde mellem sognene. Det tog sin begyndelse, da Kirkeminister Torben Rechendorff lavede en lovændring, som gjorde det muligt for sogne at samarbejde omkring f.eks. ansættelsen af sognemedhjælpere.

Samarbejdet er siden blevet yderligere styrket gennem dannelsen af flere »storpastorater«, hvor flere sogne slår sig sammen, og hvor præsterne arbejder i teams, så det kollegiale fællesskab styrkes, og man bedre kan udnytte de enkelte præsters særlige kompetencer.

Provstierne støtter både praktisk og indholdsmæssigt

Samarbejdet er også blevet udvidet til provstiniveau. I takt med, at kravene til menighedsrådene er steget i forhold til regn-

skabsaflæggelse og ledelse af de kirkelige medarbejdere fra gravere, over kordegne, organister, kirke- og kulturmedarbejdere, musikalske medarbejdere m.fl., er flere og flere provstier gået ind med støtte og opbakning.

Således har alle provstier i Viborg stift nu tilknyttet en HR-medarbejder, der hjælper menighedsrådene ved ansættelser af medarbejdere, ved lønforhandlinger og i forbindelse med konfliktløsning.

Provstierne er også sammen med stiftet inde at hjælpe omkring nybygninger og renoveringer af kirker, sognehuse m.m. samt køb og salg af præsteboliger. Og måske ville vi stå stærkere, også overfor lokale indsigelser imod salg eller nedrivning af udtjente præsteboliger, hvis vi kunne vise, at vi har en overordnet stiftsplan for bevarelsen af de særligt bevaringsværdige præstegårde og en plan for udskiftning af resten af præsteboligerne, så vi får funktionelle boliger til præstefamilierne, der samtidig er 0-energihuse, som skåner Guds Skaberværk og frigør midler til kirkens liv og vækst.

Samarbejdet er i de senere år blevet udvidet til også overordnet at hjælpe sognene til en bedre økonomisk og energimæssig udnyttelse af ressourcerne.

I Struer provsti er man gået systematisk til værks, og har, ved en målrettet indsats på at optimere energiforbruget, sparet sognene for årlige udgifter på omkring 700.000 kr. Samti-

dig har indsatsen gjort kirkerne langt mere grønne, og man yder dermed en vigtig indsats i forhold til den globale klimakrise, som allerede nu rammer millioner af udsatte mennesker i Afrika og Asien.

Provstiet har også sikret større samarbejde om de mandskabsmæssige ressourcer, og har derved opnået en besparelse for sognene på ca. 800.000 kr. – Penge som frigøres til nye kirkelige initiativer. Flere provstier følger nu efter i forhold til en lignende systematisk indsats i forhold til bygninger og ansatte.

Men vi ser også en udvikling hen imod, at provstierne går mere og mere ind i udviklingen af det kirkelige arbejde med projekter, der er for store og tunge til, at det enkelte sogn kan bære dem.

Således er Salling Provsti gået ind i et stort udviklingsarbejde indenfor »Kirken på landet«.

Her er etableret et samarbejde med Kirkefondet om en 3-årig indsats i forhold til brugen af kirkerne i landsognene og i forhold til udviklingen af det, som nogen har kaldt en ny »landsognsdiakoni«. Ved at målrette indsatsen til hele provstiet er det håbet, at sognene kan støtte hinanden i udviklingen af kirkelivet i landdistrikterne – ja, endnu mere ambitiøst – være med til at skabe nyt liv lokalt i landdistrikterne.

Provsten og en af præsterne i provstiet har studieorlov til at arbejde med dette emne.

“ *Provstier kan lære af andre provstier og sogne kan lære af andre sogne* ”

På samme måde er 5 provstier i Viborg Stift gået ind i overvejelserne om at implementere det diakonale projekt »Folkekirkens Familiestøtte«, som er udviklet i Ålborg Stift. Det er et projekt, hvor provstierne vil ansætte en koordinator, som skal uddanne frivillige, der vil gå ind og støtte op om børn, der f.eks. pga. skilsmisse i hjemmet bliver sårbare eller børn, som oplever dødsfald i nærmeste familie, og derfor behøver lidt ekstra støtte og opmærksomhed.

Projektet sker i tæt samarbejde med de lokale kommuner – skoler og institutioner.

Viborg Søndre Provsti har nedsat en arbejdsgruppe, som skal undersøge, hvordan vi også

i landsognene styrker deltagelsen ved sognenes gudstjenester. Vi har over de seneste år i Viborg Stift oplevet, at deltagerantallet i gudstjenesterne stiger, men samtidig er flere søndagsgudstjenester i landdistrikterne blevet sårbare; hvordan får vi vendt denne udvikling?

Alle disse fælles indsatsområder sker for, at vi kan lære af hinanden – provstier kan lære af andre provstier og sogne kan lære af andre sogne. Og samtidig er flere af projekterne så store, at de kræver flere ressourcer, end det enkelte sogn kan løfte.

Jeg håber, at vi kommer til at se meget mere af denne type samarbejder, for jeg er overbe-

vist om, at de kan styrke kirkens liv og vækst i sognene, og at de kan styrke vore fællesskaber, både lokalt og i den lidt bredere sammenhæng.

Stiftet skal på banen for at besvare nutidens udfordringer

Som sognene er begyndt at samarbejde mere og mere, og provstierne stadig bliver mere aktive samarbejdspartnere og udbydere af støttefunktioner, så er det min overbevisning, at stiftet vil skulle langt mere på banen,

for at støtte op om livet i sognene og for at handle på de udfordringer, vi møder.

Som kirke udfordres vi teologisk – fra »Ateistisk trossamfund«, de andre religioner og fra en religionsforskrækket kulturelite – men i lige så høj grad fra almindelige folkekirke-medlemmer, hvis eksistentielle orienteringsbehov stiger i takt med, at samfundet bliver mere og mere rationelt styret.

Mange mennesker lever i dag i et livsholdningsmæssigt krydspres. Lektor Hans Ravn Iversen har udtrykt det således: »Vi er næsten alle på én og samme tid naturalister, hu-

manister, kulturkristne, lidt ny-åndelige og alternative – foruden for nogle vedkommende – kirkekristne».

Der er en større søgen efter kristendommens bud på livsværdier og tro, end vi har oplevet i mange år. Dette ses også af, at antallet af indmeldelser ved dåb og genindmeldelser steg fra 901 i 2014 til 937 i 2015 i Viborg Stift. Og her må også stiftet på banen, for at støtte op om sognenes svar på de teologiske udfordringer.

Overordnet skal vi arbejde med at finde svar på spørgsmål som:

- Hvordan kan kirke og præst i dagens situation bedst præsentere og repræsentere kristendommen?

- Hvordan kan kirken være, gøre, sige det, som kirken er sendt for at være, gøre og sige, som et vidnesbyrd om Guds Rige?
- Hvordan kan kirken bidrage til, at Jesus Kristus kan bo ved troen i menneskers hjerter?

Ja, her har vi taget fat, ved at samle de 8 visioner, der repræsenterer områder, hvor vi tror, vi kan møde mennesker, så de oplever det både vedkommende og livsbekræftende at blive mødt af kirken. Vi skal bruge de oplagte anledninger – højtider, fødsel, konfirmation, bryllup og begravelse – byfester, årsdage og andre hændelser, som kalder på fællesskab og tilsigelse.

Vi skal bruge de oplagte fortrin, som vi har i

Viborg Stift. Her tænker jeg selvfølgelig på vores reformationshistorie og på placeringen på den gamle pilgrimsrute langs hærvejen op til både Trondheim og Vadstena. På disse områder er det naturligt at stiftet spiller ind – og på tværs af sogne og provstier løfter ansættelsen af en hærvejskoordinator sammen med kommunerne langs Hærvejen.

At stiftet kan være behjælpeligt i forhold til de sogne, som kunne ønske sig at oprette pilgrimsherberger, og derved invitere vandrerne ind i sogn og kirke, og dermed skabe et åbent og inviterende fællesskab i sognet.

I forhold til reformationen har Viborgs status af den første by i Kongeriget Danmark, som via Hans Tausens arbejde gik over til den lutherske tro, allerede givet meget opmærksomhed. Således bliver Viborg, som eneste by, besøgt af Luther-karavanen fra Wittenberg fra den 28. februar til 2. marts 2017.

I disse dage vil der blive fortalt livs- og reformationshistorier til alle aldersgrupper. Endvidere skal vi den 31. oktober 2017, efter reformationsgudstjenesten i Viborg Domkirke kl. 17.00, plante Dronningens »tvillinge-eg« på Nytorv i centrum af Viborg – som et stærkt tegn på, at kirke og samfund altid har været vævet ind i hinanden i Viborg Stift.

Angrebene fra ateistisk side har også vist vores sårbarhed i det store mediebillede, og jeg ser tydelige tendenser til, at vi fra kir-

kens side prioriterer vores kommunikation.

Folkekirken.dk gør et stort arbejde på de sociale medier, og flere stifter – inklusive Viborg Stift – opgraderer i disse år på både hjemmeside og Facebook. Vil vi imødegå angreb, og vil vi forkynde evangeliet, også uden for kirkens rum, er det nødvendigt, at vi er til stede på de platforme, hvor hovedparten af befolkningen er at finde – nemlig de elektroniske. Dette kan ikke løftes alene af de enkelte sogne, men i et tættere samarbejde mellem sogne og stifter, kan vi nå langt bredere ud.

Med et tættere samarbejde mellem sogne og Stift kan vi forhåbentlig også være med til at synliggøre de mange succesfulde tiltag, som sker rundt om i sognene. Som noget nyt har Stiftsrådet lige indstiftet en ny »Initiativpris«, som vil blive uddelt ved Stiftsmenighedsrådsstævnet i 2017. Med prisen følger 10.000 kr., som kan bruges til videreudvikling af den præmierede ide.

Det er også nødvendigt og naturligt, at stiftet byder ind med teologiske refleksioner – både i forhold til den nye åndelighed – hvordan møder vi den i en evangelisk luthersk kirke – og i forhold til teologisk undervisning omkring både reformationsteologi og udarbejdelsen af forslag til liturgier, som kan bruges rundt i sognekirkerne.

Ja, alt i kirkens arbejde, fra babysalmesang til begravelseshandlinger, må hele tiden tænkes

“

*Angrebene fra ateistisk
side har vist vores sårbarhed i
det store mediebillede*

*Kristendommen
i folket står og falder med
kirkens indsats*

praktisk teologisk efter. Kristendommen i folket står og falder med kirkens indsats, som igen står og falder med kirkens teologiske orientering. Vi har også i Viborg Stift brug for at opprioritere teologien, og skal det lykkes, så ser jeg kun én vej, og det er at styrke samarbejdet mellem sogne, provstier og stiftet.

Men det kræver en øget åbenhed i drøftelserne om den fremtidige struktur i sogne, provstier og stift. Der vil blive større forskel mellem sognene. Man vil satse på det, som er mest relevant i de enkelte sogne. Der vil blive flere opgaver, som løses i provstier, for at mindske bureaukratiet for de enkelte menighedsrådsmedlemmer.

Stiftet vil skulle mere på banen i forhold til teologisk undervisning, kommunikation og større fælles initiativer, og det kunne også betyde, at der flyttes midler på nye måder mellem de tre niveauer!

Denne drøftelse ser jeg frem til at få ved mange anledninger med jer nye menighedsråd.

Kirken må holde fast i de bærende elementer: Evangeliets forkyndelse til tro og til håb, gennem de 4 bærende søjler i menighedernes liv: gudstjeneste, undervisning, diakoni og mission. Og kirken må til stadighed arbejde med at tilpasse strukturen, så vi når ud til mennesker på en inspirerende og relevant måde. ■

Regler og poster i et menighedsråd

Af stiftskontorchef Bodil Abildgaard

Hovedopgaven for menighedsråd er at skabe gode vilkår for evangeliets forkyndelse. For at kunne dette er der mange opgaver, der skal løses, og mange regler, der skal holdes. Stiftsadministrationen står altid klar til at hjælpe sognene med dette.

Kære menighedsrådsmedlem!

Velkommen som menighedsrådsmedlem i Viborg Stift.

Det er dejligt, at du sammen med mange andre har taget handsken op – eller fortsat holder fast i den – og gået ind i menighedsrådsarbejdet.

Menighedsrådsarbejdet er udtryk for det mest finmaskede og vidt forgrenede demokrati, vi har i Danmark. Det virker helt ned på sogneniveau.

For at kunne agere i dette felt er der nogle regler, der skal iagttages af jer som menighedsrådsmedlemmer.

Det kan virke uoverskueligt; men fortvivl ikke. Som daglig leder af stiftsadministrationen gennem mange år er det vigtigt for mig at sige, at vi er her for jeres skyld så ring/

skriv/mail/kom forbi hellere en gang for meget end en gang for lidt.

På stiftet er vi 14 ansatte + biskoppen naturligvis. Alle på stiftet er hver især specialister inden for deres felt. De vil så gerne forstyrres af jer, for de har alle på hvert sit område erfaringer og viden, som gerne videregives.

Opgaver

Hovedopgaven for menighedsråd er at skabe gode vilkår for evangeliets forkyndelse.

Efter Menighedsrådslovens § 1 stk. 2 påhviler det menighedsrådet at styre sognets kirkelige og administrative anliggender. Det vil med andre ord sige, at menighedsrådet skal være med til at bidrage til, at kirken og kristendommen er synlig og aktiv i sognet på den måde, som passer til jeres sogn.

Opgaverne for menighedsrådene er, at I i forbindelse med besættelse af en præstestilling i sognet skal medvirke. Menighedsrådet skal – som det lidt højstemt hedder – kalde præsten. I skal derfor finde det bedste match mellem sogn og præst. Dette er en af de vigtigste op-

gaver for et menighedsråd og også en meget spændende opgave. Det er ikke en opgave rådet bare kastes ud i. Skulle der komme en ledig præstestilling hos jer, vil såvel biskop som provst og store dele af stiftsadministrationen være med til processen og styre den igennem, så processen bliver god og enkel for jer.

Derudover skal I i 2017 stemme til Provstiuvalg og Stiftsråd. Det vil der komme mere information om senere. Jeg håber ikke, vi skal have bispevalg igen i den kommende valgperiode. At deltage i og stemme til et bispevalg er dog også en af de spændende opgaver for menighedsrådene efter min mening; men mon ikke vi får lov at beholde vores biskop mange år endnu.

Menighedsrådet har også opgaver i forhold til gudstjenesten. Det fremgår af Menighedsrådsloven. Det fremgår også heraf, at præsten er uafhængig af menighedsrådet i pastorale forpligtelser, herunder i sin forkyndelse, sjælesorg og undervisning.

For at det hele skal kunne fungere, er det nødvendigt, at menighedsrådet sørger for de ansatte ved kirke og kirkegård, vedligeholder bygninger og kirkegårde og fører de nødvendige regnskaber. Det er måske nok her menighedsrådene begynder at synes at det kan blive besværligt.

Tvivlsspørgsmål

Som det fremgår, er der mange områder menighedsrådet skal forholde sig til i arbejdet med menighedens liv og vækst.

I forbindelse med arbejdet i menighedsrådet kan man naturligvis blive i tvivl om mange ting. Hvornår er man inhabil? Må formanden for menighedsrådet således medvirke ved ansættelsen af en graver, når hans svigerdatter er i ansøgerfeltet? Må man istandsætte en nyere kirke uden tilladelse, og hvornår er kirken overhovedet ny? Hvordan træffer menighedsrådet sine beslutninger, og kan de efterfølgende læses noget steds af alle i sognet? Kan præsten få honorar som kontaktperson?

Spørgsmålene er mange og meget forskelligartede. Ingen forventer, at menighedsrådsmedlemmer har viden om alle forhold eller bare nogle af dem. Derfor er vi på stiftet til rådighed for jer og er altid klar med råd og vejledning.

Der er på nettet en del vejledninger målrettet arbejdet som menighedsråd, når man f.eks. skal restaurere kirken eller ansætte persona-

le. Vi har ingen forventning om, at I har læst i disse vejledninger. Vores erfaring er, at den første henvendelse fra jer kan resultere i en introduktion til en vejledning eller en håndbog på nettet, og at det er godt givet ud. Så ring endelig.

Roller i Menighedsrådet

Der findes i Menighedsrådsloven en række regler for de forskellige poster i rådet som f.eks. formand, kirkeværge m.v.

Disse regler er beskrevet på vores hjemmeside på adressen: www.kortlink.dk/nqf5 eller scan QR-koden. Her er opgaverne i rådet også kort beskrevet.

Det er vigtigt, når rollerne skal fordeles, at I er opmærksomme på, at de forskellige opgaver kræver noget forskelligt. Det er f.eks. godt at vælge en kasserer, der godt kan lide tal, og som muligvis også har en professionel baggrund herfor fra en bank, revisorfirma eller andet. Det vil også være godt at se sig om efter en kirkeværge, der godt kan lide at arbejde med bygninger.

Afslutning

De regler, der gælder for menighedsrådsarbejdet, er ikke kun reguleret i den kirkelige lovgivning. De almindelige regler, der gælder overalt i det danske samfund gælder også for os. Der skal derfor bl.a. holdes medarbejderudviklingssamtaler med de ansatte, laves arbejdspladsvurderinger, udfærdiges ansættelsesbeviser og indhentes tilbud ved istandsættelser af bygningerne og indgås aftaler med rådgivere.

Disse mange regler kan virke komplicerede og uoverskuelige; men I skal som menighedsrådsmedlemmer huske, at reglerne er indrettet i overensstemmelse med almindelig sund fornuft.

Min mangeårige erfaring i arbejdet med folkekirken siger mig, at den sunde fornuft ligger lige til højrebænet for vores menighedsrådsmedlemmer. Det er derfor heldigvis kun sjældent vi er udsat for, at menighedsrådene er gået galt i byen på grund af regelsættet. ■

M enighedsråd

Hvad er et menighedsråd?

Et menighedsråd er den danske folkekirkens mindste demokratiske enhed, og i Danmark er der omkring 2.000 menighedsråd, som bestyrer landets sognekirker.

I 1856 blev det første danske menighedsråd oprettet på baggrund af regeringens opfordring til præsterne om at oprette frivillige menighedsråd. Det var imidlertid ganske få sogne, der fik et menighedsråd, og arbejdet gik i stå, fordi befolkningen var mistroiske overfor menighedsrådets opgave. Man var bange for, at de skulle bruges til at holde øje med menigheden ved at stadre om folk, der forsømte kirken, drak eller måske bandede.

Først i 1903 kom der en lov om menighedsråd, der skulle oprettes i alle landets sogne. Loven trådte i kraft i januar 1904.

Sognets folkekirkemedlemmer bestemmer

Et menighedsråd vælges for fire år ad gangen og består af 5-15 medlemmer samt sognets præster. Antallet varierer efter sognets størrelse. Det er sognets folkekirkemedlemmer, der vælger rådets medlemmer, og de har derfor en direkte indflydelse på rådets sammensætning.

Menighedsrådsloftet

Når en person bliver valgt ind i et menighedsråd, afgiver vedkommende menighedsrådsloftet.

Menighedsrådsloftet lyder:
"Undertegnede erklærer herved på ære og samvittighed at ville udføre det mig betroede hverv i troskab mod den danske evangelisk-lutherske folkekirke, så at den kan byde gode vilkår for den kristne menigheds liv og vækst."

Hvad laver menighedsrådet?

Når man sidder i et menighedsråd, er det ikke kun administrative opgaver, der skal løses. Menighedsrådets opgaver spænder meget bredt og skal udover de ledelsesmæssige opgaver skabe gode vilkår for evangeliets forkyndelse.

Menighedsrådet har derfor stor indflydelse på kirkens liv og vækst og beskæftiger sig med alle aspekter af kirkens aktiviteter. Det kan for eksempel være det diakonale arbejde, børne- og ungdomsarbejdet eller arbejdet med kirkens medier.

Derudover er det menighedsrådet, som skal bestyre kirkegården og værne om kirkens kulturværdier i form af bygninger og inventar. Det er også menighedsrådet, som godkender og aflønner i gudstjenesten og ansætter nye medarbejdere i kirken. Dog ikke

“

De ansatte skal opleve, at de kan stole på kontaktpersonen og også gerne på hele menighedsrådet

Menighedsrådet og de ansatte

*Af Kirsten Lund,
HR-konsulent i Herning Nordre og Herning Søndre Provsti
samt Ikast-Brande Provsti*

Menighedsrådet er arbejdsgiver. Der er råd og vejledning at hente i forhold til regelsæt, så menighedsrådet kan fokusere på det vigtigste, nemlig at opbygge et godt og tillidsfuldt forhold til medarbejderne ved kirken.

Menighedsrådet er arbejdsgiver. Kontaktpersonen er den der på vegne af menighedsrådet udøver arbejdsgiverfunktionen og fungerer som personaleleder. Sådan! Så er der slået an til en opgave af stor betydning for menighedsrådet, kirken og ikke mindst for de ansatte. Hvad er vigtigt for kontaktpersonen og menighedsrådet i denne sammenhæng og hvordan kan man gribe det an? Jeg vil forsøge at komme med nogle input til dette.

Menighedsrådet og kontaktpersonen er underlagt et omfattende regelsæt, der regulerer forholdene vedrørende de ansatte. Der er overenskomster, organisationsaftaler og protokollater for hver medarbejdergruppe med meget mere juridisk stof. En stor mundfuld at sætte sig ind for en frivillig i menighedsrå-

det. Men fortvivl ikke! Der er meget hjælp at hente hos HR- og personalekonsulenterne, hos Landsforeningen af Menighedsråd og i stiftet, som vi kan læse om andre steder i stiftsårbogen. Alt sammen parter, der har indsigt i regelsættet og brænder for at hjælpe menighedsrådene til at kunne gøre arbejdet bedst muligt.

Hvad er det vigtigste?

I den store mængde af opgaver kontaktpersonen skal håndtere, hvad er så det vigtigste? Jo, for mig at se, er det vigtigste, at kontaktpersonen opnår et tillidsfuldt forhold til de ansatte. De ansatte skal opleve, at de kan stole på kontaktpersonen og også gerne på hele menighedsrådet. Tillid går begge veje. De ansatte skal også sørge for, at kontaktpersonen kan stole på dem. I praksis betyder det bl.a., at man skal tale direkte med personen, som en sag vedrører. Det lyder så enkelt, når det står på skrift. Men flere års erfaring som HR-konsulent har vist mig, at det kan være

ganske svært at efterleve – især hvis det handler om en vanskelig sag. Det ved vi alle, så er det nemmere at vige uden om, i den falske overbevisning om, at det nok går over. I visse tilfælde kan det også være tilfældet, at det går over. Men både praksis og teori viser, at problemer og konflikter løses ved at sætte lys på dem, tale åbent om dem og vel at mærke direkte med den person, som det vedrører. Den enkle sætning »tal med hinanden og ikke om hinanden« er uhyre vigtig og af og til uhyre vanskelig at føre ud i livet. Men det er vejen til et tillidsfuldt forhold til de ansatte, til de andre i menighedsrådet og blandt de ansatte: Vi skal tale med hinanden og ikke om hinanden.

Vær opmærksom på, hvad du lægger øre til

Somme tider får man som kontaktperson rigtig meget at vide, måske om de andre ansatte og menighedsrådsmedlemmer, om præsten osv. Det er også godt at være informeret. Men lyt godt efter – det der bliver sagt, skulle det egentlig have været adresseret til en anden – og kan du som kontaktperson bringe den ansatte til at sige det direkte til den, det vedrører? Eller måske skal du tilbyde at deltage i et møde sammen med begge parter, evt. hvor konsulenten deltager, så I kan få talt sagen igennem? Er det du hører måske fyldt med bebrejdelser af en kollega, en præst, et menighedsrådsmedlem? Inde under de mange bebrejdelser ligger der som

oftest et behov, som ikke er blevet indfriet. Kan du spørge ind til, hvad den ansatte har brug for i stedet for at lægge øre til bebrejdelserne? Og lyt til hvad der er fakta og hvad der er fortolkninger – alt sammen redskaber, som kan forebygge, at de involverede parter kravler op ad konfliktstigen. I stedet bliver I på et niveau, hvor man kan tale om uenighederne og undersøge, hvad der ligger til grund for forskellige syn på sagerne.

Redskaber til en god dialog som er med til at opbygge tillid mellem parterne

Naturligvis er reglerne også vigtige. Jo, de ligger som en ramme om arbejdet og dem skal både ansatte og kontaktperson have indsigt i og rette sig efter. Så vidt muligt. Jeg skriver »så vidt muligt«. Det skal forstås på den måde, at jeg til stadighed oplever, at der hvor dialogen om arbejdet fungerer ud fra et tillidsfuldt forhold, der bliver det mindre vigtigt at ty til diskussion om, hvordan reglerne skal tolkes. Dialogen om det fælles mål i en tillidsfuld ånd erstatter »kampen« om at få ret om en regeltolkning.

Hvorfor være kontaktperson?

Det kan forekomme som en stor og ansvarsfuld opgave at være kontaktperson i et menighedsråd. Det vil jeg slet ikke fornægte! Men jeg møder også mange kontaktpersoner, der gerne påtager sig rollen og måske

fortsætter i flere periode, fordi de synes, det er rigtig spændende at arbejde med de ansatte. De får værdifuld indsigt i de ansattes opgaver ved kirken, de opnår resultater gennem deres ledelse, de kan lide at få samarbejdet og dialogen til at fungere, de får et netværk af andre kontaktpersoner, som de kan udveksle erfaringer med og det giver dem træning i ledelse og kommunikation, som

er en erfaring, de også kan sætte i spil i andre regi.

Hvordan skal man nu gribe arbejdet som kontaktperson an?

Der er meget erfaring at trække på blandt kontaktpersonerne. Så erfa-møder kan være en god vej til at finde støtte og viden til arbej-

det. I mange provstier tager HR- og personalekonsulenterne initiativ til at samle kontaktpersonerne og nogle steder er kontaktpersonerne selv initiativtagere.

Jeg hører mange kontaktpersoner have succes med at deltage i de ansattes kalendermøde eller personalemøde med regelmæssige mellemrum. Det kan være kvartalsvis, månedligt eller oftere – helt afhængig af de lokale forhold. Møderne giver mulighed for, at kontaktpersonen og de ansatte lærer hinanden at kende, kontaktpersonen kan følge med i, hvad der foregår i kirken og kan få en dialog med de ansatte om, hvad menigheds-

Kirsten Lund opfordrer til dialog.

rådet er optaget af og ikke mindst, hvad kontaktpersonen lægger vægt på i sin opgave som personaleleder og dermed forventer af de ansatte.

I flere sogne er det praksis at have en turnusordning, hvor der til hvert menighedsrådsmøde deltager en ansat, som orienterer om sit arbejdsområde. Det giver alle i rådet indsigt og kontakt og giver de ansatte et signal om, at de er betydningsfulde, at rådet anerkender deres indsats og er interesserede i at møde dem.

Vi er på vej ind i en ny menighedsrådsperiode, hvor der vil være en del nye kontaktpersoner på posten. Det kræver tålmodighed og rummelighed fra alles parter side. Jeg anbefaler, at kontaktpersonerne skaber sig indsigt i de ansattes arbejde og opbygger et tillidsfuldt forhold, som nævnt ovenfor, og bruger noget tid i begyndelsen på at »stikke fingeren i jorden« og finder ud af, hvordan arbejdet foregår i sognet.

Som et led i dette er forventningsafstemning mellem kontaktperson og ansatte vigtig. Det er vigtigt i begyndelsen og forbliver at være en vigtig ting at få dialog om. Det er oplagt at bruge den årlige MUS (Medarbejderudviklingssamtale) til det, men tøv ikke for længe med dialogen. Så er du med til at skabe tryk, anerkendelse og involvering, som er stærke, vedvarende motivationsfaktorer.

Der er nok at tage fat på og der er så meget godt i vente. Jeg ønsker alle rigtig god arbejdslyst! ■

Kirkens maskinrum

*Af Ole Blume,
Mediekonsulent – Folkekirkelig KommunikationsGruppe*

Ved ethvert menighedsrådsvalg er der personer, der fortsætter i rådet og andre, der træder ind som nyvalgte. Således også ved menighedsrådsvalget i november 2016. I dette årsskrift har vi talt med repræsentanter fra begge grupper ved besøg i Mejrup og Harboøre.

I dette årsskrift har vi været på besøg hos menighedsrådsmedlemmer i Mejrup og i Harboøre.

Der er 8 valgte medlemmer i Mejrup menighedsråd, og ved dette menighedsrådsvalg er

Ebbe Ravn Sørensen, Harboøre Menighedsråd.

der 3 der personer, der tager en periode mere og 5 nyvalgte. I Harboøre er der 6 valgte medlemmer, hvor der fire fortsætter og to nye træder ind i rådet. I begge sogne er menighedsrådsvalget klaret gennem aftalevalg før den egentlige afstemningsdato, der denne gang var tirsdag den 8. november.

Det er første søndag i kirkeåret, at den nye funktionsperiode begynder for de nye menighedsråd og menighedsrådsmedlemmer.

Menighedsrådsmedlem gennem 24 år

Ebbe Ravn Sørensen fra Harboøre fortæller, at der gennem mange, mange år har været den aftale, at Indre Mission lod plads nummer tre på listen til menighedsrådsvalg stå åben til socialdemokratiet. Denne gensidige aftale har fungeret fint og aldrig udløst valg i Harboøre.

Som tidligere kommunalbestyrelsesmedlem for socialdemokratiet blev Ebbe Ravn Sørensen foreslået til menighedsrådet. Han kom på listen – som nummer tre – og har siden været med i rådet.

Anders Christian Böss tog imod præstens opfordring til at stille op til valget i Mejrup Kirkeby.

- I de første år sad jeg på den yderste plads som en »almindelig hedning«, og jeg havde ikke tænkt videre planer før min indtræden i menighedsrådet, men jeg følte, det var en interessant mulighed, fortæller Ebbe Ravn Sørensen.

Siden er det gået slag i slag med genvalg hele 6 gange, og en 7. periode er der også sagt ja til, og nu er det med andre tanker og planer,

for de sidste 6 år har Ebbe Ravn Sørensen været menighedsrådsformand.

Nyvalgt fra Mejrup

For få år siden flyttede Lisbeth Vestergaard Lauridsen og Anders Christian Böss til Mejrup Kirkeby. Efter en uddannelsestid i Aalborg ville de begge gerne tilbage til deres

hjemegn, der er henholdsvis Struer og Tvis, og valget faldt på huskøb i Mejrup, hvor de også gerne vil engagere sig i byens liv og aktiviteter.

En dag ringede det på døren, og uden for stod Marianne Sørensen, én af byens præster. De kendte hende godt dels fra kirkebesøg, dels fra samtaler i forbindelse med sønnen Jonathans dåb for et års tid siden.

Men besøget gjaldt ikke en dåbsopfølgning, men derimod en forespørgsel, om at overveje at stille op til menighedsrådsvalget i sognet.

- Vi havde godt nok læst i det lokale beboerblad, at der snart var menighedsrådsvalg, fortæller Lisbeth, men derudover havde de

En sognekirke bliver ledet af et menighedsråd. Det er sammensat af frivillige, som vælges for en periode af fire eller to år.

Menighedsrådet udgør den lokale kirkes ledelse og har sammen med præsterne ansvar for at skabe gode rammer om kirkens liv og vækst.

Dertil har menighedsrådet ansvar for kirkens økonomi og er arbejdsgiver for alle personalegrupper undtagen præsterne. Menighedsrådet spiller også en central rolle ved ansættelsen af præster.

FAKTA

ikke forestillet sig at spille aktivt med i opstillingsprocessen. Men præstens spørgsmål satte alligevel nye tanker i gang. Som tidligere kirkesangere i studietiden kender de begge til kirken og dens aktiviteter.

- Og så er der faktisk også den lidt sjove detalje, at min oldefar har været præst i sognekirken, fortæller Anders Christian.

Præstebesøget denne dag gav altså det resultat, at hele to sagde ja tak til at træde ind i menighedsrådet i Mejrup.

Ændringer i tiden

Den faste aftale med et socialdemokratisk medlem på listens 3. plads er i dag mere eller mindre udvisket. Der ses meget mere bevidst på personen frem for ideologierne. Således er opstillingsmøderne i Harboøre også med tiden blevet flyttet fra menighedshuset til skolen, for her er dørtrinnet trods alt lidt lavere, forklarer Ebbe Ravn Sørensen.

I Mejrup viser præstebesøget også, at der arbejdes i kulissen før de berammede orienterings- og opstillingsmøder. Netop denne »prikkerunde« til ønskede personer er der ved dette menighedsrådsvalg blevet sat stort fokus på. Det er bedre at være på forkant end at vente til selve dagen, hvor man eventuelt ikke kan gøre arbejdet færdigt. Eksemplet med Lisbeth Vestergaard Lauridsen og Anders Christian Böss i Mejrup viser netop dette. Var der ikke blevet prikket til ægteparret,

var de formodentlig ikke kommet til orienteringsmødet og dermed ikke blevet indvalgt i menighedsrådet.

En præst og to biskopper

Ebbe Ravn Sørensen kan efter 24 års deltagelse i menighedsrådsarbejdet se tilbage på to bispevalg og et præstevalg. Og han lægger ikke skjul på, at disse valg er spændende og en af menighedsrådets store udfordringer.

Præstevalget er det nære valg med at finde den rette person til sognet, og bispevalget har de lidt større tanker på spil.

- Jeg syntes især, det var spændende sidste

For at blive valgt til kirkens menighedsråd skal du være medlem af folkekirken og tilhøre det sogn, hvor du ønsker at engagere dig.

Rådet mødes normalt en gang om måneden. Ud over de faste menighedsrådsmøder er rådets medlemmer tit involveret i forskellige udvalg, aktiviteter og opgaver i kirken. Nogle af disse udføres sammen med andre frivillige.

Normalt har hvert sogn et menighedsråd bestående af 5 til 15 valgte medlemmer plus sognets præst(er).

FAKTA

gang med valget af Henrik Stubkjær til biskop. Her var der mere kamp og debat mellem de fire kandidater end ved forrige valg, hvor der kun var en enkelt modkandidat til Karsten Nissen, fortæller Ebbe Ravn Sørensen.

Ideer i rygsækken

Ægteparret i Mejrup har nået at rejse en del rundt i verden, og her er der også blevet samlet kirkeinspiration med hjem i rygsækken.

- I udlandet fylder kirken mere i hverdagen, og livet i kirkerummet er ofte præget af større fællesskabsfølelse end det, vi oplever i vore kirker, hvor vi sidder på faste bænke og sjældent vender os om for at hilse på dem, der sidder bagved, siger Lisbeth.

- Ja, og derfor havde vi straks lyst til at træde ind i menighedsrådet, fortsætter Anders Christian, og lidt atypisk som familien.

- Vi ville gerne finde en fritidsaktivitet, som vi kan gå til sammen, men ikke nødvendigvis hver uge. Her er der tale om cirka et månedligt møde, og det passer os fortrinligt, forklarer Anders Christian, mens han ser over på Lisbeth, der nikker bekræftende.

Effektive menighedsrådsmøder

Som tidligere ansat i skoleforvaltningen er Ebbe Ravn Sørensen vant til at håndtere love og cirkulærer, MUS-samtaler og diverse reg-

ler. Sikkert derfor blev han også kontaktperson i menighedsrådet efter et par perioder som menigt medlem. Med tiden er menighedsrådene trådt mere og mere i arbejdsgiverrollen og derfor er der også ansat HR-konsulenter i stiftet som en hjælpetjeneste til menighedsrådene.

- Det er fint med mig, og jeg forstår godt, at det kan give problemer nogle steder, lyder det fra den nuværende menighedsrådsformand i Harbøre, der også har ændret me-

nighedsrådsmøderne i Harbøre fra daglistuemøder i private hjem til møder i konfirmandstuen.

- Det giver langt større effektivitet og bedre møder. Vi begynder med en salme og en bøn ved menighedsrådsformanden, og herefter klares dagsordenen punkt for punkt. Dagsordenen er mit ansvar, men nogle gange kan jeg godt have drøftet et eller flere punkter med præsten forud for mødet. Til sidst slutter et af menighedsrådsmedlemmerne af, in-

Lisbeth Vestergaard Lauridsen har taget kirkeinspiration med hjem fra udlandsrejser.

den der serveres kaffe, fortæller Ebbe Ravn Sørensen.

Mere levende kirke

Mens Harboøre Kirke er synlig i landskabet, så er der mange, der ikke når at se Mejrup Kirke, når man kører i bil gennem byen. Det er også en af Lisbeth Vestergaard Lauridsens kongstanker, at endnu flere gerne må se kirken og især få glæde af dens tilbud. Det er nemlig ikke nok at køre forbi.

- Vi har for eksempel babysalmesang to gange årligt i Mejrup Kirke, men det er kun få gange. Derved kan vi risikere, at barnet enten er for lille eller for stort til de forholdsvis få gange, der inviteres til, forklarer Lisbeth. Hun var selv med til babysalmesang med Jo-

Anders Christian og Lisbeth kunne godt have ønsket sig et bedre tilbud om babysalmesang.

nathan, men kunne have fået mere ud af det, hvis tilbuddet havde ligget anderledes. Tilbud hvert forår og efterår kunne godt differentieres efter forholdene.

Både Lisbeth og Anders Christian er enige om, at de gerne vil være de unge familiers talerør i menighedsrådet. De er klar over, at der er traditioner at tage kampen op med, og at de samtidig er nogle af de yngste både på stiftsplan og endda på landsplan. Men det afskrækker dem nu ikke – tværtimod.

- Min søster mente godt nok, at vi var tossete, fortæller Lisbeth, og fik endda at vide af søsteren at menighedsrådsfolk er gråhårede.

- Men en af Lisbeths veninder har også kommenteret vores accept som »vildt sejt«, og jeg tror også vore forældre er lidt stolte over vores beslutning, lyder det fra Anders Christian.

Kirken er for lille

I Harboøre vil den kommende menighedsperiode blive præget af kirkebyggeri. Der er planer om at rive det gamle sakristi ned og i stedet bygge en fløj, der kan anvendes til forskellige aktiviteter som børnekirke, kirkekaffe, møderum til dåb og bryllup og naturligvis som kirkerum på de store kirkedage i årets løb. Arkitekter og konsulenter er i gang med at lave tegninger, og de godkende myndigheder har også set de første skitser.

- Vi håber, at planerne for vores kirkeudvi-

delse kan være på plads i sommeren 2017. Så kan det nemlig komme på budget 2018, og så må vi se og høre derefter, forklarer Ebbe Ravn Sørensen.

Ideer er der nok af

Både Lisbeth og Anders Christian har allerede gjort sig mange tanker om fremtidens kirke og kirkelivet i Mejrup. Naturligvis skal det indgå i den økonomiske ramme og hvad mandskab og de fysiske rammer kan klare.

- En af mine kongstanker er, at hvis man bruger kirken i barndommen, så glemmer man den ikke som voksen, lyder udmeldingen fra Lisbeth

Der er efter hendes mening for store spring i kirkens tilbud til børn. For hende må der meget gerne komme nye tiltag fra kirken til børn og børnefamilier, så det ikke bare er babysalmesang, mini-konfirmand og konfirmandundervisning, der tilbydes over en 13-14 årig periode.

- Når skole og kirke ligger dør ved dør, bør vi da tænke dette naboskab ind i aktuelle muligheder, siger Lisbeth.

Anders Christian vil også gerne slå et slag for gode foredrag med aktuelle emner, der ikke nødvendigvis behøver at tage sit afsæt i Bibelen. Det kan være en foredragsrække eller møder, hvor der efterfølgende skal drøftes ud fra et oplæg.

“
I længden tror jeg, at kirken vinder ved at gå med i samarbejde fremfor at sætte sig på flæsket selv

Modellen af Harboøre Kirke bliver studeret grundigt, mens der diskuteres udvidelsesmuligheder.

Alt sammen tanker, hvor de unge menighedsrådsmedlemmer gerne vil appellere til, at kirken bruges i hverdagen.

- Vi vil også gerne slå et slag for at bruge præsten, fortæller Lisbeth.

Hun oplevede selv, at kirken stod hjælpende, da hendes bedstefar blev syg. Det var en af hendes holdepunkter i livet, men med præste- og kirkehjælp blev det lettere at bære sorg og tab.

Frivillighed

Der er meget frivilligt arbejde i Harboøre. Det gælder både kirkens tilbud og hos de frivillige børne- og ungdomsorganisationer.

- Som kirke er vi meget bevidste om, at vi ikke skal konkurrere med Indre Mission, Halen og hotellet, fortæller Ebbe Ravn Sørensen.

Således har der også været en god snak med søndagsskolen om den kommende udbygning af kirken, ja, det var faktisk søndagsskolen selv, der foreslog denne nytænkning.

- Missionshuset i Harboøre ligger i den anden ende af byen, og derfor har forældre afleveret børnene der og så enten kørt til kirke eller hjem. Nu vil søndagsskolen blive en del af kirkegangen og give både børn og voksne en fælles oplevelse, forklarer Ebbe Ravn Sørensen, og det ser begge parter frem til med stor forventning.

Et andet godt eksempel på, at der arbejdes bevidst på at gøre dørtrinnet lavere i kirken, er fælles arrangementer mellem kirke og hal eller kirke og hotel. Det kan være koncerter, der både kunne være holdt det eller andet sted.

- I længden tror jeg, at kirken vinder ved at gå

med i samarbejde fremfor at sætte sig på flæsket selv, lyder det fra Ebbe Ravn Sørensen.

Kirken som stillerum

Især Lisbeth har en drøm om, at kirken kan benyttes som en helle i hverdagen. Et sted, hvor man kan gå ind og sætte sig i ro og mag og koble af fra hverdagens jag. Et sted, hvor man kan bede en bøn eller få en snak med Gud. Måske helt konkret få sagt højt, hvad man tænker og mener lige nu.

Lisbeth har selv haft stor glæde heraf, og hun vil også gerne give denne mulighed videre til andre.

- Parkeringspladsen er lige uden for kirken, og i kirkerummet skal der ikke laves mange nye tiltag eller ændringer. Måske skal der ligge en bog fremme med gode bønner eller en åben

Når en person bliver valgt ind i et menighedsråd, afgiver vedkommende menighedsrådsløftet.

Menighedsrådsløftet lyder: »Undertegnede erklærer herved på ære og samvittighed at ville udføre det mig betroede hverv i troskab mod den danske evangelisk-lutherske folkekirke, så at den kan byde gode vilkår for den kristne menigheds liv og vækst.«

FAKTA

Mejrup Kirke

bog, hvori man selv kan skrive sine tanker.

- Nogle kirker giver besøgende mulighed for at tænde et lys på en lysglobe.

- Alt i alt små justeringer til et tilbud fra kirken om hjælp til at bære noget, der er tungt, lyder det inspirerende fra Lisbeth. Og hun føjer til, at hun glæder sig over, at kirken er der, når der sker katastrofer, terror eller andre grufulde ting, men det her er et ønske om, at kirken også er der synligt i den ellers almindelige grå hverdag.

- Det er vigtig, at kirken rummer livets yderpunkter, men den skal også være der til livets mellempunkter, lyder de vise konkluderende ord fra Lisbeth i køkkenalrummet i Mejrups.

Menighedsråd på studietur

I hverdagen er der forskellige instanser, som

de valgte menighedsrådsmedlemmer kan trække på, fortæller Ebbe Ravn Sørensen. Hans erfaring er, at især provsten og provstikontoret er en mere og mere synlig hjælper og vejleder. Og hvis ikke provstiet har svaret, kan man altid gå videre i systemet til Viborg Stift.

Tidligere så man provsten til budgetmøder og til provstesyn, men nu er det helt anderledes, men også en nødvendig ændring, forklarer Ebbe Ravn Sørensen.

I byggesagen er det for eksempel stiftets personale og stiftskonsulenter, der er rådgivende personer.

Et andet vigtigt fokuspunkt i menighedsrådsarbejde er det sociale fællesskab, inspiration og personlig udvikling.

- Det har vi flere gange praktiseret med tilbud om studieture, der senest i juni 2016 gik til København fra fredag til søndag. Her så vi

Det konstituerende møde kan først holdes, når alle kandidater er valgt, og når valgbestyrelsen har kontrolleret, at alle er valgbar. På selve mødet afgiver de valgte menighedsrådsløftet og poster som formand, næstformand, kontaktperson til de ansatte, kasserer og kirkeværge fordeles. Derefter ned-sættes udvalg.

FAKTA

ideer til hverdagsbrug og snakkede om lejlighedskirker og lejlighedsgudstjenester. Vi hørte om at være kirke i byen og mødte repræsentanter for Kirkefondet og hørte om dette arbejdet. En god tur til inspiration for menighedsrådets medlemmer, fortæller Ebbe Ravn Sørensen.

Tidligere har studieturene for eksempel sat fokus på byggeri, kirkegårde og der er også blevet tid til et besøg hos en tidligere præst.

Langsigtet plan

Både Lisbeth og Anders Christian gør sig helt klart, at deres planer naturligvis ikke kan og vil blive realiserede fra den ene dag til den anden. Det må blive et langt træk med at samle op på det kirkelige børnearbejde for børn i vækst.

-Hvad med besøgsbabyer i Mejrup?, spørger Lisbeth.

Hun uddyber selv ordet og tanken med at lade mødre med deres små børn komme på besøg på plejehjemmet. Måske kunne sognets mødregrupper af og til mødes på plejehjemmet til gensidig inspiration for besøgende og beboerne.

- Måske kunne besøgene også række ud til de demente, supplerer Anders Christian.

- Her er en gruppe, som også ville værdsætte et besøg af små børn.

Begge ideer er samtidig et møde ud over »én

Den nyvalgte formand indberetter til stiftet om fordeling af posterne i rådet. Ved den første faste gudstjeneste efter det konstituerende møde bekendtgør præsten resultatet af valget og konstitueringen. Den nyvalgte formand bekendtgør tilsvarende resultatet i den lokale presse.

FAKTA

til én-oplevelsen«. Her involveres flere, og netop denne fælles inspiration er nogle væsentlige brikker i både Lisbeth Vestergaard Lauridsens og Anders Christian Böss tilgang til menighedsrådsarbejdet.

En god livsrejse

For Ebbe Ravn Sørensen har arbejdet i Harboøre menighedsråd nu varet i 24 år, og fire nye år venter forude. Ebbe lægger ikke skjul på, at han i dag kender meget mere til kirken, selv om han er opdraget i Harboøre Præstegård som lille. Som nyvalgt menighedsrådsmedlem var han ikke den, der sled meget på kirkebænkene i sognekirken, men han følte, at som menighedsrådsmedlem burde man »følge med i forretningens liv«. Derfor er kirkegang blevet en meget mere fast rytme i Ebbe Ravn Sørensens liv, og lige nu arbejder han på en personlig plan, der indebærer at gå til gudstjeneste i alle Lemvig Provstis kirker.

Han er ikke ved vejs ende endnu, men planen er mere end halvt realiseret på nuværende tidspunkt.

I Mejrup glæder Lisbeth Vestergaard Lauridsen og Anders Christian Böss til at begive sig ud på menighedsrådsrejsen. De kender som skrevet en del til kirken og dens aktiviteter og liv gennem gudstjenester og som kirkesangere. I slutningen af november indledes rejsen med spisning, hvor menighedsrådet skal konstitueres og de forskellige udvalgsposter fordeles.

Herfra ønskes god tur på rejsen med dens kommende muligheder, opgaver og udfordringer. ■

Ebbe Ravn Sørensen i samtale med sognepræst Karsten Christensen foran Harboøre Kirke.

Hal 2

Kirken på landet

Af Birgitte Graakjær Hjort, leder af viden og udvikling og afdelingsleder af Folkekirkens Uddannelses- og Videnscenter Aarhus, og Hasse Neldeberg Jørgensen, projektleder i Folkekirkens Uddannelses- og Videnscenter

Alle uden undtagelse kan genkende og identificere kirkerne ude på landet. Men meget andet er ændret derude på landet. I disse år arbejdes der målrettet med at kortlægge, hvad det betyder både for kirkerne og for landbosamfundene.

»Der var så dejligt ude på landet«. Sådan indledte H.C. Andersen i 1844 sit eventyr om »Den grimme ælling«. Og der er stadig dejligt ude på landet. Mange steder i hvert fald. Men »på landet« er samtidig forandret i forhold til de såkaldt gode gamle dage og det Danmark, som H.C. Andersen kendte. Og rigtig meget af dét, der blev bygget op efter hans tid, skoler, mejerier, plejehjem og posthuse, er forsvundet igen. Alene i de seneste par årtier er både landskabet og den struktur, der har formet og understøttet livet på landet, blevet ændret.

Hvad mener vi så med dette »på landet«? Vi taler om landsogne, landkommuner, landdistrikter, yderkanten, vandkanten. Man kan

meget bredt sige, at på landet er alt, hvad der ikke er i byen. Men det rækker ikke helt, hvis der skal arbejdes med problematikker, der helt eller delvis er afledt af de forandringer, som landdistrikterne har oplevet og stadig oplever.

I 2015 udgav sociologen Steen Marquard Rasmussen en undersøgelse udarbejdet for Landforeningen af Menighedsråd og Folkekirkens Uddannelses- og Videnscenter: »Forskellige vilkår for folkekirken på landet«.

I bogen defineres et landsogn således, at den største by i sognet har under 1.000 indbyggere. Det gælder faktisk hele 54% af landets sogne.

Undersøgelsens resultater gav mulighed for at opdele sognene i seks typer:

- »Det bynære vækstland«,
- »Det bynære gennemsnitsland«,
- »Det pendlervenlige vækstland«,

- »Det store landsogn«,
- »Gennemsnitslandet« og
- »Yderlandet«.

Hvis man gerne vil vide, hvilken type ens sogn kan henføres til, kan man logge ind på Landsforeningens hjemmeside og få svaret her.

Udfordringerne ved at være folkekirke i disse sogne er for en dels vedkommende generelle: faldende befolkningstal, praktiske udfordringer omkring transport, skolegang, færre institutioner, færre arbejdspladser. De mere specifikke udfordringer er ofte lokalt og måske historisk betinget og sognets folk véd bedst selv, hvor skoen trykker. Det samme gælder også de positive sider af landsognets liv. Fællesskabets styrke, engagement og ansvarlighed.

Men hvad gør man for at ruste folkekirken til fremtidige udfordringer? Hvad gør man for at folkekirken »kan byde gode vilkår for den kristne menighedsliv og vækst«, som der står i menighedsrådsløftet?

I begyndelsen af 2016 indledtes et fireårigt videns- og udviklingsprojekt »Kirken på landet«, der er forankret i Folkekirkens Uddannelses- og Videnscenter. Det medfører, at der sættes et markant fokus på landsognets fremtid i de kommende år. Et arbejde der allerede har været i gang over en årrække. Som nævnt i Landsforeningens regi og desuden i arbejdsgrupper i f.eks. Grundtvigsk Forum,

det daværende TPC og Lolland-Falster stift. Også Viborg stift er godt i gang med at arbejde med emnet, der indledtes med konferencen i 2015 om »Kirken på Landet«. Andre stifter har valgt at afsætte en præstekvote til et konsulent- og udviklingsarbejde. Det sker bl.a. i Aalborg og på Fyn.

Folkekirkens Uddannelses- og Videnscenter er resultatet af en sammenlægning af Pastoralseminarierne i København og Aarhus og den frie og almene efteruddannelse i Løgumkloster. I forbindelse med sammenlægning blev Videnscentret oprettet med det formål at indsamle, bearbejde og formidle viden relevant for Folkekirken og samfundet generelt og igangsætte udviklingstiltag baseret på den indhentede viden. Videnscentret er derfor hele folkekirkens videnscenter, og vi glæder os over muligheden for at arbejde videre med dette felt.

»Kirken på landet«-projektet er finansieret via en bevilling fra Fællesfonden. Det formelle sigte med projektet er formuleret således: »at inspirere sognekirker til at samarbejde med andre kirkelige og ikke-kirkelige aktører i lokalområder i landdistrikterne. Hovedmålet er, at der ved projektets afslutning er etableret et folkekirkeligt beredskab til håndtering af en konstruktiv omstillingsproces af kirken på landet, herunder en nytænkning af kirkens rolle i lokal- og civilsamfund. Derfor skal projektet bl.a. indsamle, vurdere og formidle resultater af relevante

“

*I Danmark har vi verdens
bedst vedligeholdte kirkegårde
og kirkebygninger. Men hvor
længe kan det fortsætte?*

vidensundersøgelser. Desuden skal det facilitere aktørnetværk (kirkelige såvel som ikke-kirkelige) og arbejde med en strategisk udvikling og lokal implementering af modeller for landsogne. Projektet initierer og gennemfører udviklingsarbejde og knyttes desuden til udviklingsprojekter i både ind- og udland«.

Landsognets udfordringer er karakteriseret af en stor kompleksitet, der på mange måder hænger tæt sammen med udviklingen i det danske samfund som sådan: demografi, økonomi (her tænkes bl.a. på udgifterne til fortsat vedligeholdelse af kirkebygninger, der kun sjældent benyttes), folkekirkens faldende dåbs- og medlemstal, forholdet mellem kultur og kirke, multireligiøsitet, andre veje end kirkens for åndeligt søgende. Der er nok at tage fat på og tage op til overvejelse. Måske udfordringerne vil føre en styrke med sig? Måske vil overvejelserne føre ad nye og frugtbare veje for menighedens liv? Ordet »vækst« bruges som nævnt i menighedsrådsløftet. Og hvad lægger man i det? Er vækst en åndelig vækst? En vækst (eller måske i bedste fald fastholden) af medlemstallet?

Liv og vækst er i hvert fald begreber, der er til udfordring og overvejelse for menighedsrådene, der har ansvaret for organisationens rammer. Og folkekirken er en organisation, der har mange opgaver at løfte. Dels i forhold til sine medlemmer, menighedens kirkelige liv med alt, hvad dette kan indbefatte. Dels

som myndighed i forhold til personregistrering og som begravelsesmyndighed. Det er opgaver, som den danske stat har lagt hen til kirken og som skal løses for alle samfundets borgere uanset, om de er medlemmer af folkekirken eller ej.

Personregistreringen kan klares via internet, men det kan forpligtelsen til at varetage begravelsesmyndigheden ikke. Kirken står i alle landsogne med ansvaret for kirkegårdens drift. Og det er en betydelig opgave og ansvar. Ikke mindst i områder, hvor befolkningsudviklingen har betydet, at stadig færre begravnes på den lokale kirkegård, og hvor økonomien til stadighed udfordres. I Danmark har vi verdens bedst vedligeholdte kirkegårde og kirkebygninger. Men hvor længe kan det fortsætte? Og må man på et tidspunkt prioritere forkyndelse og undervisning på bekostning af ressourcer til bygningernes vedligeholdelse?

Man kan sige, at kirken er »rig på sten«, men er til stadighed udfordret på, hvordan livet i og omkring den skal udfolde sig. Kirkebygningen står i sognet som et synligt udtryk for identitet og kontinuitet. Men hvis kirken fremover kun sjældent bliver benyttet til et af dens primære formål, nemlig at være den fysiske ramme omkring gudstjenester og kirkelige handlinger, vil der være behov for at overveje en indskrænket eller anderledes brug og planlægge en sådan. Måske den »multifunktionelle« kirkebygning, der for-

drer stor fleksibilitet? Et rum, der måske er landsbyens eneste fælles rum? Under alle omstændigheder er landsogdenes middelalderkirker ubetinget ældste bygning i sognet med alle de antikvariske værdier, som denne kulturhistoriske arv fordrer opmærksomhed over for.

For nogle vil kirken, både som bygning og som menighed, stå som en slags modernitetskorrektiv. En slags tidslomme, der er ude af trit med sin samtid. En tidslomme, der modsiger f.eks. nutidens hektiske, globaliserede perspektiver og livsformer. Det kan opfattes positivt; som et sted for refleksion, der ikke gør knæfald for tidsånden. Som ramme om et mindre, lokalt fællesskab ved siden af de store, sociale sammenhænge, som globalisering og teknologisk udvikling har gjort mulige.

Men det kan også opfattes negativt; som et frilandsmuseum, hvor kirkefolket er kuster og statister. Det lyder dystert og vil nok

give anledning til berettiget modsigelse og protester, hvis man beskriver folkekirken på den måde. For ganske mange steder trives kirkelivet glimrende i landdistrikterne. Men ikke desto mindre er viden om – og interesse for kirke og kristendom under markant forandring i Danmark i disse år – og dermed udfordret. Interessen for folkekirkens tilbud og aktiviteter er på den ene side stor. Men samtidig er folks forventninger til, hvad kirken kan og skal være, i forandring. Ikke blot i Danmark, men i hele Europa.

Dermed har udfordringen for kirken i landdistrikter mange ansigter: bosættelsesmønstret har været og er i forandring. Nogle landsbyer affolkes, mens andre vokser og får betydning som pendlersamfund. Kommunens infrastruktur ændres ud fra et effektiviseringsbehov. Folkekirkens økonomi udfordres af et vigende medlemstal og dermed tab af indtægter, mens udgifter til f.eks. drift af kirkegårde og vedligeholdelse af bygninger er nogenlunde konstant.

Alle uden undtagelse kan genkende og identificere de gamle huse som kirker. Men det betyder ikke, at alle kan forstå husets symboler og det sprog, der benyttes af dem, der færdes i huset. For mange vil det måske lyde sært og fremmed. I »Den grimme ælling« kan man læse om, at på den grønne eng »der gik storken på sine lange, røde ben og snakkede ægyptisk, for det sprog havde den lært af sin moder«. Og hvordan vil vi fremover

lære, ikke ægyptisk, men kirkens sprog og kirkens budskab at kende? Og hvordan fremmer man interessen for det gamle kirkehus som stedet, hvor det religiøse liv kan udfolde sig? Ikke blot om søndagen, men også ugens andre dage. Og ikke mindst et fællesskab, der rækker ud over de fysiske rammer.

Heri ligger måske også en udfordring til at vise, om man så må sige, det potentiale (her tænkes ikke på evangeliet, der nok skal stå uanset hvad), der findes i den lokale kirke.

Altså f.eks. kirken som samarbejdspartner. En organisation, der på linje med andre foreninger og institutioner i lokalsamfundet virker til fælles bedste i sognets eller områdets liv. Og dermed opstår spørgsmålet: med hvem og om hvad der skal samarbejdes? Og er der grænser for, hvad kirken kan deltage i?

Disse og mange andre spørgsmål vil vi arbejde videre med i regi af »Kirken på landet« i Folkekirkens Uddannelse og Videnscenters regi i de kommende år. ■

“

Vi sætter emner på den kirkepolitiske dagsorden, fx hvordan vi i sognene kan modgå det faldende dåbstal

Tillykke med valget

*Af Søren Abildgaard,
formand for Landsforeningen af Menighedsråd*

Som nyt medlem af et menighedsråd kan du glæde dig til både fællesskab og indflydelse. Og hjælp fra Landsforeningen af menighedsråd

Endelig blev det den første søndag i advent. Den første dag i det nye kirkeår – og den første dag i arbejdstøjet for det nye menighedsråd. Julen vinker forude – og efter det mulighedsland. For hvor skal dit sogn nu hen?

Skal kirken det samme, som før? Hvad skal bevares, og hvad skal ændres? Det er et af de spændende spørgsmål, som nyvalgte og genvalgte medlemmer stiller sig selv og hinanden lige nu. Som menighedsrådsmedlem har man nemlig kun indflydelse via et forpligtende fællesskab, der sammen skal finde en ny vej til gavn for alle i sognet. Det er en spændende udfordring.

Det er så rart at vide, at uanset hvilken vej, I vælger, har I en forening, som I kan ringe til, når regler, rammer, økonomi og uenighed banker på døren. Og som klæder jer på til

arbejdet med kurser og inspiration. Klik fx ind på godtfrastart.dk, tag et introduktionskursus – og glæd jer til en ny lederuddannelse for kontaktpersoner og daglige ledere.

Politik og arbejdsgiverforening

Men Landsforeningen er også andet end rådgivning og kurser. Vi sidder 20 mand i bestyrelsen – både læge og præster – og vi har fokus på at skabe de bedst mulige vilkår for menighedsrådene.

Vi arbejder på at gøre Landsforeningen til arbejdsgiverforening, så vi kan varetage menighedsrådenes interesser som arbejdsgivere. Og vi sætter emner på den kirkepolitiske dagsorden, fx hvordan vi i sognene kan modgå det faldende dåbstal. Der er mange spændende debatter i gang i øjeblikket, og jeg kan kun opfordre jer til at følge med og gerne deltage, fx på Landsforeningens årsmøde i maj.

Tillykke med valget – og god arbejdslyst! ■

Rådgivning, kurser og inspiration

Rådets førstegangsvælgte får ny viden om menighedsrådsarbejde på godtfrastart.dk

Hvad kan du bruge Landsforeningen af Menighedsråd til? Kig med herunder og få en idé om alt det, du som menighedsrådsmedlem kan bruge os til i din hverdag.

Jeres nye kirkevæрге og formand tager på introduktionskurser via distriktsforeningen.

Kontaktpersonen starter på den nye Folkekirkens lederuddannelse, som Landsforeningen står bag.

I sender via distriktsforeningen en delegeret til Landsforeningens årsmøde for at vælge foreningens nye bestyrelse.

I vil gerne have styr på visionerne for sognet og får hjælp af Landsforeningens udviklingskonsulenter.

I læser en spændende artikel om gospel i Menighedsrådenes Blad og får lyst til at starte et kor.

AUGUST

I tager til Folkekirke-
møde for at deltage
i debatter med andre
fra alle dele af kirke-
verdenen.

I kommer i konflikt
med en medarbejders
fagforening. Lands-
foreningen hjælper.

JULI

I vil gerne give et honorar
til præsten, men ringer først
til Landsforeningen for at
høre om reglerne.

NOVEMBER

HALLO...
DET ER LANDS-
FORENINGEN.

Brug os

Du er også altid velkommen til at skrive til Landsforeningen på kontor@menighedsraad.dk eller ringe på 87 32 21 33. Vores telefoner er åbne mandag til torsdag 10-15.30 og fredag 10-13. Vil du vide mere om Landsforeningen, så klik ind på menighedsraad.dk. Her kan du også tilmelde dig vores nyhedsbrev.

Graveren ønsker mere i løn, så I
planlægger lønforhandlinger med
hjælp fra Landsforeningens lønguide.

SEPTEMBER

OKTOBER

Jeres nye kasserer får gode råd
til budgetlægningen af Lands-
foreningens økonomiafdeling.

DECEMBER

Jeres regnskabsfører rejser, og I får
tilbud på en skræddersyet løsning fra
Landsforeningens Regnskabskontor.

Om Landsforeningen af Menighedsråd

Landsforeningen af Menighedsråd er interesseorganisation for landets knap 1800 menighedsråd. Vi kæmper for menighedsrådenes interesser i mange forskellige sammenhænge. Og vi er klar med råd, vejledning og kurser, når vores medlemmer har brug for det i deres daglige arbejde.

Vi har opbakning fra over 99% af menighedsrådene. Det betyder, at vi går ind i forhandlinger med Kirkeministeriet – og mange andre – med stor troværdighed og tyngde.

Bestyrelse og organisering

Landsforeningen består af ca. 50 distriktsforeninger og har en politisk bestyrelse med 20 medlemmer, som sidder i fire år ad gangen. Der er valg til bestyrelsen i 2017.

På Landsforeningens sekretariat sidder 30 medarbejdere. Vi tilbyder blandt andet vores medlemmer:

- Rådgivning om menighedsrådets opgaver og kompetencer, blandt andet om rollen som arbejdsgiver og forvaltningsmyndighed
- Landsdækkende og lokale kurser, møder og temaarrangementer
- Medlemsblad og nyhedsbrev
- Vejledninger og inspirationsmaterialer
- Regnskabsføring via Regnskabskontoret
- Konsulentbistand til at udvikle kirken lokalt.

LANDSFORENINGEN
AF MENIGHEDSRÅD

En luthersk menighed – identitet og opgave

*Af Henning Kjær Thomsen,
teologisk stiftskonsulent ved Viborg Stift*

Hvad er det at være luthersk menighed i dag i et samfund med en vigende enhedskultur? Luthersk forstået er kirken altid konkrete mennesker af kød og blod – optaget af at holde fællesskabet åbent og vendt mod andre.

Det er i disse måneder nøjagtigt 10 år siden, at en ny betænkning fra kirkeministeriet (1477) om opgaverne »i sogn, provsti og stift« slog det fast, så det blev ufor-glemmeligt: Den evangelisk lutherske folkekirke har en mission. Og den mission er – mission!

Folkekirken opgave »som kristen kirke«, hed det ordret, »er at forkyn-de Kristus som hele verdens frelser«. Den målsætning har siden været hævet over dis-kussion.

Men mission er vel noget, der hører hjemme i Afrika og ikke her i det kristne Danmark?

Eller hvad? I kulturen er det ingen ringere end Astrid Lindgren, som i sin bog »Grynet og lille Splint« har givet denne stereotype undren et uovertruffet udtryk.

Grynet vågner den morgen og ved straks, at det ikke er nogen almindelig dag...

»Du er ikke rigtig klog, Grynet«, siger Lisbet. »Du bare sover og sover, skønt jeg slår søm i. Du ville såmænd ikke engang høre det, hvis der kom en...«

Lisbet tænker sig om for at finde ud af, hvad der skal komme.

»Hvis der kom en kannibal«, siger hun, da hun har tænkt færdigt.

»Du må da ikke tro, at man kan høre, når der kommer en kannibal«, forklarer Grynet Lisbet, der kun er fem år og ikke ved ret meget »Han kommer listende ganske, ganske stille i junglen, hvor der går en missionær, og –

haps – sætter kannibalen tænderne i ham, før han så meget som har hørt et pust.«

Lisbet gyser. Det er væmmeligt at gøre sådan noget mod en stakkels missionær, der ikke har gjort en kat fortræd.

»Den kannibal kommer nok aldrig i himlen«, mener Lisbet.

»Nej, det kan du lige bande på, han ikke gør!« erklærer Grynet bestemt.

Lisbet nikker tilfreds. Men så begynder hun at tænke over sagen. »Jo, det gør han alligevel, den usling«, siger hun endelig. »Gør hvad for noget?« spørger Grynet.

»Kommer i himlen. For han har jo missionæren i maven, og missionæren skal komme i himlen, kan du da nok forstå.«

Jo, det er Grynet også klar over, så de bliver enige om, at det er rigtig lumpent af kannibalen at snige sig ind i himlen på den lumske måde.

»Men vent bare, til Gud opdager, hvad han har gjort«, siger Grynet truende.

»Så er han saftsuseme færdig, for så bliver han smidt ud!« siger Lisbet. Og så giver de pokker i kannibalen. En dag som i dag har de virkelig andet at tænke på.« (1976, side 9-12).

Ser vi her helt bort fra de problemer, der umiddelbart rejses i forhold til både prædiketeksten over Matt. 25 og de almindelige forestillinger om det evige liv, er resultatet

klart: Jo, en missionær er én, der virker i junglen blandt kannibaler og andre hedninger. Skal han til at være en realitet i Danmark, må det være, fordi der er sket noget, der har ændret forholdene.

Ændringen

Det er der da også. Mens eksperterne for blot 15-20 år siden helt selvfølgelig gik ud fra, at i alle tilfælde det europæiske samfund ville blive mere og mere sekulariseret, er det i dag tydeligt, at religion ikke kun er kommet for at blive, men oven i købet spiller en stadig større rolle i det offentlige rum.

Og det vel at mærke i forskellige udformninger. Heller ikke den danske kristendom kan længere undlade at forholde sig til »de andre«. Som tilmed ikke engang er hedninger, men blot mennesker af anden tro.

Læg dertil den nye ateismes krav på opmærksomhed og scenen er for alvor sat. Og så i Danmark må kristne se i øjnene, at de ikke længere kan forstå sig som en (eventuelt vigende) enhedskultur, men at de er til i forskellighed.

Samtidig er det denne situation, der gør kristendommen bevidst om sin missionerende rod. At den ophæver sig selv, hvis ikke den fortælles videre. Til de andre. De eneste realistiske spørgsmål bliver derfor, hvordan kirken i forskelligheden kan udfolde sin missionsforpligtelse, og hvem der skal gøre det.

Det traditionelle svar ville være: gennem præstens forkyndelse. »Det er vel det, han eller hun får sine penge for!« Men det er akkurat her, den lutherske kirke- og menighedsforståelse viser sig både konstruktiv og nutidig relevant.

Menigheden

For det første gør den det klart, at kirken er en levende organisme; et trosfælleskab, hvor evangeliet forkyndes og sakramenterne forvaltes. Den er altså hverken en institution eller en idé, men altid konkrete mennesker af kød og blod. Som er fælles om – netop at være fælles.

Men dermed er det også sagt, at kirken ikke har et mål uden for sig selv. Og at den heller ikke kommer fra at opfylde bestemte adgangskrav. Tværtimod, så er den sit eget formål; som virkeliggøres med fællesskabet af karakteristiske enkeltpersoner. Der hver især kun kan se sig som en del af sammenhængen, hvis de indrømmer alle andre samme mulighed og ret.

Kirke er med andre ord stedet, hvor det fælles og det individuelle forudsætter hinanden. Og ingen af delene kommer først; men de er strengt samtidige. Det kan imidlertid kun tænkes, hvis denne sammenhæng (mellem alle og den enkelte) opfattes som en forudsætning.

Men en forudsætning er per definition sat

forud. Den er givet. Eller med andre ord: en gave, givet af nogen. Og sådan må kirkens virkelighed bestemmes. Udefra og indefra. I praksis vel at mærke, så der virkelig leves på den overbevisning, at her er alle fortrin ophævet.

Kirke er derfor ikke blot noget, vi tror på. Men noget vi er – som menighed. Optaget af, at holde fællesskabet åbent og orientere os mod andre og ikke mod os selv.

Gaven

Menighedens liv som gave er givet af den korsfæstede opstandne. Ja, den er en fortsættelse af hans liv på jorden. Det bestod nemlig i at give sig selv til omgivelserne, til de andre. Indtil der ikke var mere at give af og Jesus døde.

Når det derfor er ham, der opvækkes, kan han kun leve videre som de andre – i skikkelse af deres liv med hinanden. Det er denne pointe, Paulus har grebet, når han over for de første menigheder konstant pointerer, at nu »er I hans legeme«.

Og det er ikke bare en sammenligning, så »Kristi legeme« bliver et billede på menigheden – nej, menigheden er ifølge Paulus Kristi legeme (1. Kor. 12, 27). Helge kjær Nielsen, mangeårig lærer i Ny Testamente på Århus Universitet, har sammenfattet det på denne måde:

»Paulus forstår det altså sådan, at Kristus er

kropsliggjort i menigheden. Menigheden er den opstandnes krop. I menigheden er hans nærvær legemliggjort. Som han kom til mennesker, talte til og tjente dem, da han gik omkring i Palæstina, således vil han nu som menighed møde mennesker, tale til dem og tjene dem:« (I skal være mit folk (Århus, 1978) side 87).

Derfor farer den opstandne også til himmels, som det hedder. Han giver plads til menigheden, så den nu kan videreføre hans gerning og historie. I og ved hans ånd.

Luther

Det er denne tanke, der ligger bag, når Luther om det enkelte medlem af menigheden siger, at han eller hun som en del af Jesu Kristi egen krop naturligvis er præst. I det almindelige præstedømme.

Og derfor også kun har ét ønske: at slutte sig sammen med de øvrige dele. For netop som denne krop fortsat at give fra sig.

Først og fremmest selvhævdelsen. Det fastholdes i en ydre form, når alle i menigheden slutter sig sammen om i fællesskab at udnævne én til at repræsentere sig. Tale til dem og handle med dem. Forkynde evangeliet og uddele sakramenterne. Overtage embedet som præst, altså.

For at menighedens tro kan blive ved med at være tro, som tillid til fortællingen om den opstandne korsfæstede, må denne fortælling,

dette »ydre ord« som Luther kalder den, åbenbart have skikkelse og omrids i verden. Det sørger embedet for. Embedsbæreren personificerer ordets udvendighed som afsender.

Martin Luther (1483-1546).

Akkurat ligesom menighedens fællesskab gør det som modtager. Først de døbtes fælles frie vilje til at lade sig repræsentere udelukker nemlig et misbrug af tanken om det almene præstedømme i retning af den subjektive vilkårlighed, hvor enhver erklærer sig salig i sin tro.

Ingen menighed uden præst altså og ingen præst uden menighed. Fællesskab og individualitet betinger hinanden. Det er den lutherske grundpointe.

Mission

Mission bliver på denne baggrund, at menighed og præst lægger krop til fortællingen om den opstandne korsfæstede. I verden.

Det kan og skal der siges meget om. Ikke mindst, håber vi, i forbindelse med reformationsjubilæet næste år. Her må vi nøjes med et enkelt afsluttende perspektiv. Det stammer fra den svenske hospitalspræst Lars Bjørklund og findes i bogen »Modet til at gøre ingenting« (Unitas, 2007) side 73:

»Hvis det unge par med et sygt barn råber deres fortvivlelse ud og siger: 'Der findes ingen skytsengel, og der findes ingen Gud!', så siger jeg dem ikke imod. Når jeg tør se deres virkelighed, ser jeg heller ingen Gud, men jeg bliver hos dem uden ord.

Det kunne også beskrives på følgende måde:

Hvis nogen har mod til at være der, hvor ingen fremtid findes, så er det fremtiden.

Hvis nogen har mod til at være der, hvor ingen engle viser sig, så er det englenerne.

Hvis nogen har mod til at være der, hvor ingen Gud findes, så er det Gud.

Alt kan sammenfattes i ordene: Jeg er hos dig.«

Fandtes der en forklaring, kunne vi aflevere den og gå.

Fandtes Gud endnu iblandt os som Jesus, der gik omkring, kunne jeg tilkalde ham og træde tilbage.

Nu er der ingen af delene; derfor er jeg nødt til at blive »hos dig«. I troen på, at livet for den anden er gudsfortællingen i dag. ■

MENIGHEDSRÅDSVALG 2016

DU BESTEMMER, HVAD DIN KIRKE KAN

Fristen for indlevering af kandidatlistes er som bekendt nu udløbet, og vi kan nu tegne et foreløbigt billede af resultatet af menighedsrådsvalget i Viborg Stift.

Sådan gik valget i Viborg Stift:

Nedenstående 6 sogne skal have afstemningsvalg:

- Brande sogn og Grønbæk sogn i Ikast-Brande Provsti
- Gjellerup sogn, Assing sogn og Sønder Felding sogn i Herning Søndre Provsti
- Sunds sogn i Herning Nordre Provsti.

Nedenstående sogne skal afholde nyvalg:

I Hodsager sogn har det ikke været muligt at finde kandidater til menighedsrådet, hvorfor der skal afholdes nyvalg.

Nedenstående sogne skal afholde suppleringsvalg:

Da det ikke har været muligt at danne et fuldtaligt menighedsråd, skal der derfor afholdes suppleringsvalg i nedenstående sogne:

- Resen sogn i Viborg Domprovsti
- Skjern sogn, Bigum sogn og Vester Tostrup sogn i Viborg Østre Provsti
- Junget sogn i Salling Provsti
- Dommerby sogn, Kobberup sogn og Ørum sogn i Skive Provsti
- Malle sogn og Salling sogn i Vesthimmerlands Provsti
- Heldum sogn og Nørlem sogn i Lemvig Provsti
- Hørup sogn i Ikast-Brande Provsti.
- Gimsing sogn i Struer Provsti

Status i forhold til

Menighedsrådsvalget i 2016

Ved menighedsrådsvalget i 2012 var der nyvalg i ét sogn og suppleringsvalg i 13 sogne.

Her i 2016 skal der være nyvalg i ét sogn og suppleringsvalg i 14 sogne.

Det vil sige, at der er en lille stigning i antallet af suppleringsvalg i forhold til menighedsrådsvalget i 2012.

Stiftsadministrationen på besøg i Wittenberg Slotskirke

Stiftsøvrighed

Stiftamtmand
Torben Sørensen

Biskop
Henrik Stubkjær
hes@km.dk
Tlf. 86 62 09 11
Mobil 23 29 66 00

Stiftsrådet

Funktionsperioden 1. november 2013 - 31. oktober 2017. Stiftsrådet består af i alt 17 valgte medlemmer: et lægt medlem fra hvert af stiftets 11 provstier samt tre præster, en provst og to »fødte medlemmer« (biskop og domprovst). Desuden har valgmenighederne en observatør. Medlemmer pr. 1. december 2014:

To fødte medlemmer

- Biskop Henrik Stubkjær, Viborg Stift
- Domprovst Thomas Frank, Viborg Domprovsti

En provst

- Provst Carsten Hoffmann, Struer Provsti

Tre præster

- Sognepræst Bjarke Møller- Sørensen, Højslev-Lundø-Dommerby Pastorat
- Sognepræst Orla Villekjær, Sønder Felding Pastorat
- Sognepræst Niels Peter Sørensen, Aalestrup Pastorat

Observatør for valgmenighederne

- Laura Jepsen, formand for Herning Valgmenighed

11 læge medlemmer

- Karl Georg Pedersen, Holstebro Provsti - Formand
- Christian Futtrup, Lemvig Provsti - Næstformand
- Jens Erik Larsen, Viborg Domprovsti
- Flemming Holmberg, Viborg Østre Provsti
- Erling Bitsch Vingborg, Vesthimmerlands Provsti
- Henry Thomsen Just, Herning Nordre Provsti
- Bjarne Elmholt, Herning Søndre Provsti
- Egon Espersen, Skive Provsti
- Asger Christen Østergaard, Ikast-Brande Provsti
- Bent Ingemann Jensen, Struer Provsti
- Gert Primdahl, Salling Provsti

Administration

Viborg Stift
Bispegården
Domkirkestræde 1
8800 Viborg

Telefon: 8662 0911

Fax: 8662 3709

E-mail: kmvib@km.dk

Telefontid: Mandag-torsdag
kl. 9-16, fredag kl. 9-14

Kontortid: Mandag-torsdag
kl. 8-16, fredag kl. 8-14

Stiftskontorchef
Bodil Abildgaard

- Amanuensis for biskoppen
- Generel sagsbehandling
- Personalechef for stiftets ansatte

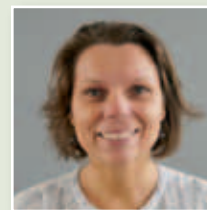

Teologisk stiftskonsulent
Henning Kjær Thomsen

- Teologisk medarbejder for biskoppen
- Ansvarlig for stiftets fejring af Reformationsjubilæum 2017
- Undervisning af menighedsråd og præster
- Foredrag og oplæg i stiftet

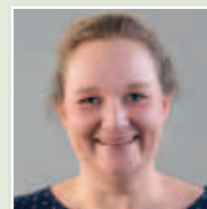
Juridisk specialkonsulent
Dorthe Pinnerup

- Juridisk sagsbehandling
- Tværstiftslige opgaver indenfor personaleforhold, byggevejledninger m.m.

Gry Hammerschmidt Christensen

- Stiftsfuldmægtig – fælles med Aarhus Stift
- Juridisk sagsbehandling
- Tværstiftslige opgaver indenfor personaleforhold, byggevejledninger m.m.

Stiftskasserer
Pouli Pedersen

- Overordnet økonomiansvarlig

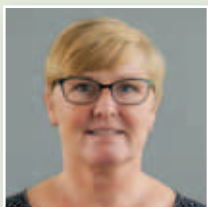
**Afdelingsleder
Birte Laugesen**

- Journalansvarlig
- Kørselsgodtgørelse, flyttegodtgørelse og tjenestedragter

**Kontorfuldmægtig
Vibeke Lund**

- Administration af gravstedsaftaler

**Afdelingsleder
Lene Østergaard**

- Sagsbehandler, herunder rådgivning om kirkefunktionærer til menighedsråd i alle provstier i Viborg Stift.
- Byggesager ved kirker og kirkegårde
- FLØS ansvarlig

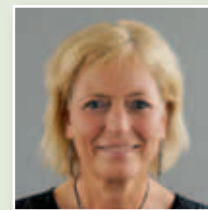

**Kontorfuldmægtig
Susanne Enevoldsen**

- Sagsbehandling vedrørende præster
- Menighedsrådsvalg

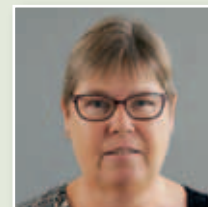
**Bispesekretær / fuldmægtig
Mette Nielsen**

- Sekretær for biskoppen og stiftskontorchefen
- Ekspedition af præsteansættelser og konstituering af præster
- Administration af legater
- Webmaster Viborg Stifts hjemmeside, DAP samt øvrige sociale medier
- Administration af Bispegården

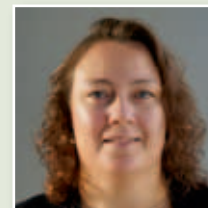
**Bogholder
Mette Ritter**

- Bogholder
- Ansvarlig for GIAS Center Viborg samt Stiftsmidlerne i Viborg Stift, Helsingør Stift og Roskilde Stift

**Bogholder
Gitte Sloth Jørgensen**

- Bogholder
- Ansvarlig for stiftsmidler i Aalborg Stift og Lolland-Falster Stift samt Fællesfonden og Skoletjenesten
- GIAS medarbejder

Mette Wessel Fyhn

- Projektmedarbejder vedrørende Hærvejen

Mediekonsulent

Ole Blume

- Produktion af tv-udsendelser og indslag til regionalt tv
- Konsulent i medie-spørgsmål og pressearbejde

Servicemedarbejder

Sussi Madsen

- Servicemedarbejder

Konsulenter

Kgl. Bygningsinspektør:

Arkitekt m.a.a. Niels Vium

Kjær & Richter A/S

Mejlgade 7 · 8000 Århus C.

Tlf. 86 13 06 33

www.kjaerrichter.dk

k-r@k-r.dk

Kirkegårdsconsulent:

Arkitekt m.a.a., m.d.l. Mogens B. Andersen

Vibevej 6 · 9000 Aalborg

Tlf. 98 16 59 64

arkitekt@mbandersen.dk

Bygningsconsulent:

Arkitekt Thomas Meedom-Bæch

Sct. Laurentii Vej 6 · 8800 Viborg

Tlf. 86 62 67 16

tmb@meedom-arkitekter.dk

Klokkeconsulent (VEST+ØST):

Organist og klokkenist Per Rasmus Møller

Nørregade 4 · 8550 Ryomgård

Tlf. 86 39 40 48 / 23 80 44 28

prm@km.dk

Orgelconsulent (VEST):

Organist Torben Krebs

Filosofgangen 12 · 5000 Odense C

Tlf. 66 14 45 54 / 53 65 57 79

torbenkrebs@mail.dk

**Varme-, energi- og klimakonsulent:
Civilingeniør Poul Klenz Larsen**

Vilvordevej 55 · 2920 Charlottenlund
Tlf. 39 64 34 63 / 20 15 35 30
poul.klenz.larsen@privat.dk

Estate mægler Inge Marie Munk

Grønnegade 21 · 8800 Viborg
Tlf. 87 25 41 45
8800@estate-maeglerne.dk
*(vurdering af statens tjeneste- og lejeboliger
i forbindelse med boligfastsættelse)*

Videncentret for Landbrug

Plan & Miljø, Afdeling for landbrug

Agro Food Park 15 · 8200 Århus N.
Tlf. 87 40 50 00
Morten Haahr Jensen (ansv.)
Tlf. 87 40 51 31
mhj@vfl.dk

Provstier og provster i Viborg Stift

Viborg Domprovsti

Domprovst: Thomas Frank

Sct. Leonis Stræde 1 · 8800 Viborg
Tlf. 86 62 04 37

Sekretær: Berit Rasmussen

Vognmagervej 14 · 8800 Viborg

Tlf. 86 46 76 86

E-mail provst: tofr@km.dk

provsti: viborg.domprovsti@km.dk

Viborg Østre Provsti

Provst: Bjarne Bæk Markussen

Højbjerg Møllevvej 24 · Højbjerg

8840 Rødkjærsbro

Tlf. 3033 1680

Sekretær: Henriette Hedegaard

Vognmagervej 14 · 8800 Viborg

Tlf. 86 46 76 86

E-mail provst: bbma@km.dk

provsti: viborgoestre.provsti@km.dk

Salling Provsti

Provst: Susan Aaen

Bredgade 62 · Glyngøre · 7870 Roslev

Tlf. 97 73 10 11

Sekretær: Jette Dalsgaard

Sallinggade 1, 1. tv. · 7800 Skive

Tlf. 97 52 52 92

E-mail provst: saa@km.dk

provsti: salling.provsti@km.dk

Skive Provsti

Provst: Betty Grønne Ahrenfeldt

Bilstrupparken 3 · 7800 Skive

Tlf. 30 53 76 67

Sekretær: Bodil Kristensen

Sallinggade 1, 1.tv. · 7800 Skive

Tlf. 96 76 10 44

E-mail provst: bgah@km.dk

provsti: skive.provsti@km.dk

Vesthimmerlands Provsti

Provst: Hanne Petersen

Hvalpsundvej 2 · Hornum · 9600 Aars

Tlf. 98 66 10 27

Sekretær: Birgit Helenius Christensen

Messevej 2 · 9600 Aars

Tlf. 96 36 97 30

E-mail provst: hpe@km.dk

provsti: vesthimmerlands.provsti@km.dk

Herning Nordre Provsti

Provst: Asger Grove Korsholm

Lysgårdvej 7 · 7480 Vildbjerg

Tlf. 97 13 11 42

Sekretær: Lone Poulsen

Gl. Kirkevej 33 · 7400 Herning

Tlf. 97 14 77 71

E-mail provst: agko@km.dk

provsti: herningnordre.provsti@km.dk

Holstebro Provsti

Provst: Niels Arne Christensen

Helgolandsgade 74 · 7500 Holstebro

Tlf. 97 42 06 48

Sekretær: Else-Marie Sloth Linde

Kirkestræde 9 A · 7500 Holstebro

Tlf. 96 10 08 63

E-mail: nac@km.dk

provsti: holstebro.provsti@km.dk

Herning Søndre Provsti

Provst: Kirsten Braad Thyssen

Løvbakkevej 7 · Gullestrup · 7400 Herning

Tlf. 97 21 34 22

Sekretær: Kirsten Kruse Elmholdt

Gl. Kirkevej 33 · 7400 Herning

Tlf. 97 14 77 71

E-mail provst: kbt@km.dk

provsti: herningsoendre.provsti@km.dk

Lemvig Provsti

Provst: Ole Rasmussen

Bøvlingvej 15 · Bøvling · 7650 Bøvlingbjerg

Sekretær: Jette Sørensen

Bøvlingvej 15 · Bøvling · 7650 Bøvlingbjerg

Tlf. 97 88 50 05

E-mail provst: olr@km.dk

provsti: lemvig.provsti@km.dk

Ikast-Brande Provsti

Provst: Poul Erik Knudsen

Rolighedsvej 10 · 7430 Ikast

Tlf. 51 29 59 95

Sekretær: Lise-Lotte Maibritt Pilgaard

Kirkegade 8 · 7430 Ikast

Tlf. 51 34 22 40

E-mail provst: pek@km.dk

provsti: ikast-brande.provsti@km.dk

Struer Provsti

Provst Carsten Hoffmann

Kjærgårdsmøllevej 2, Ølby · 7600 Struer

Tlf. 97 86 50 16

Sekretær: Susanne Muff Sørensen

Fælledvej 17 · 7600 Struer

Tlf. 97 46 44 55

E-mail provst: caho@km.dk

provsti: struer.provsti@km.dk

Stiftsudvalg

Stiftsudvalget for diakoni

Christian Fredsgaard, Holstebro (formand)

Ole Smed

Mia Dyreborg Knudsen

Lissy Hauge Jensen, Holstebro

Gert Primdahl

Stiftsudvalget for gudstjeneste og forkyndelse

Margrethe Dahlerup Koch

Anders Hjort Nielsen

Karen Togsverd Hansen, Struer

Karl Georg Pedersen, Holstebro

Thomas Felter, stiftspræst

*Gudstjeneste-
udvalget*

Stiftsudvalget for psykisk arbejdsmiljø

Kirsten Lund, Herning (formand)

Gitte Preussler, Holstebro

Jørgen Stilling, Ilskov

Kaj Gøtzsche, Lemvig

Henriette Ørsø Kvisgaard, Holstebro

Ida Götke

Brita Bach Pedersen

Lars Henrik Lyngberg-Larsen, stiftspræst

Stiftsudvalget for undervisning

Niels-Peter Lund Jacobsen, Viborg (formand)
Charlotte Falkenberg Sloth, Holstebro
Birgitte Svenstrup, Viborg
Merethe Lindhardt Christensen, Viborg
Kirsten Donskov Felter, Himmerland
Asbjørn Munk Hyldgaard, Sunds
Lissy Hauge Jensen, Holstebro

Stiftsudvalget for økumeni, mission og religionsmøde

Vilhelm Elmholdt Værgø, Holstebro (formand)
Steffen Nørregaard, Viborg
Niels Iver Juul, Vesthimmerland
Bjarke Møller-Sørensen
Peter Nikolaj Frøkjær-Jensen, stiftspræst

Stiftsudvalget for medier og kommunikation

Carsten Riis-Jensen, Møborg (formand)
Henrik Vinther Krogh, Lemvig
Bent Ingemann Jensen, Thyholm
Ole Blume, mediekonsulent
Sigrid Marcussen, stiftspræst

Medieudvalget på studietur til CNN, Atlanta i USA

- Viborg Domprovsti
- Viborg Østre Provsti
- Salling Provsti
- Skive Provsti
- Vesthimmerland Provsti
- Herning Nordre Provsti
- Holstebro Provsti
- Herning Søndre Provsti
- Lemvig Provsti
- Ikast-Brande Provsti
- Struer Provsti

